

maaske er den særlig for dette Ministerium, det ved jeg ikke.

Men saa kommer der et Eksempel af mere reel Betydning, et Eksempel, som viser, at man i Ministeriet ikke har nogen levende Samfølelse med det, som findes i Rigsdagen, nemlig en vis demokratisk, menneskelig Følelse. Ved at blade i nogle Papirer, der laa et Aars Tid forud for min Ansættelse ved Skaarup Seminarium, faldt jeg en skønne Dag over et Dokument, hvori der stod, at der er tilstaaet en gammel Gangkone 175 Kr. i Pension, og der stod, at den er anvist med $\frac{1}{12}$ til Udbetaling hver Maaned. Men hvor? Hos Seminarieførstanderen? Nej, paa Amtstuen i Svendborg. Det er Aar og Dag, siden jeg fandt denne Skrivelse, men den har ligget og gæret i min Hjerne, og i Søndags kunde jeg ikke dy mig, da jeg skulde have denne Sag til Behandling, saa spurgte jeg en Tjenestepige, jeg har, som er fra Skaarup: Vil De ikke sige mig, hvem er denne gamle Gangkone, hvor gammel er hun, og er hun rask? Hun overtraf nu langt mine Forventninger, for jeg havde troet, hun var en Kone paa 70 Aar, men det viste sig, at hun var over 80. Her har man et grelt Eksempel paa, at Administrationen med Lethed dekretterer, at hun skal tage ind til Svendborg. Det koster denne Kone 50 Øre hver Gang. Hun viser sig altsaa at være en gammel Kone, der tilmed ikke godt kan gaa. Saa spurgte jeg: Har hun ikke Hjælp hos sig? Nej, hun har en Datter, det er alt, og hun bor i København. Har hun da ingen anden til at hjælpe sig? Det har hun ikke. Det er uhyre simpelt for Administrationen at dekrettere, at hun tolv Gange om Aaret skal tage til Svendborg og hæve disse knap 15 Kr., der altsaa ved Ministeriets Anstrengelser er nedsat til 14 Kr. 50 Øre. Det er den Slags Ting, der røber, at Administrationen mangler, hvis jeg maatte kalde det saaledes, Hjertets Fantasi.

Der er en anden Skrivelse, som jeg ikke kan dy mig for at drage frem. Jeg fik for nylig en Forespørgsel fra Ministeriet — dog er det egentlig ikke Ministeriet, som jeg vil bebrejde noget i Anledning af denne Skrivelse, men den høje Lovgivningsmagt. Folketingets Finansudvalg har fremsat Forespørgsel om Seminariernes nuværende Elevers økonomiske Forhold. Denne Forespørgsel ekspederer man naturligvis videre fra Ministeriet til mig, men jeg mangler ethvert Holdepunkt for Besvarelsen, og det gør alle de andre Seminarier naturligvis ogsaa. Der kan ikke

opnaas en ensartet Besvarelse, der i Virkeligheden kan være vejledende for Finansudvalget. Man kunde have angivet, at man f. Eks. ønskede at vide, hvilken Gæld Eleverne har, naar de er færdige med deres tre Aars Undervisning — det er et almindeligt Spørgsmaal, naar der søges Understøttelse —, om Faderen er fattig eller rig, om han er en Mand med Gæld eller ej, om han er en Mand af en fremtrædende eller tilbageværende Livsstilling, o. s. v. Finansudvalget kunde have givet Ministeriet den Slags Vejledning, men det har ikke gjort det, og Ministeriet kan selvfølgelig ikke give sig til at nyskabe paa Finansudvalgets Vegne og har heller ingen Ting gjort, og saa faar jeg denne Forespørgsel, men om jeg kan svare noget, som virkelig kan give en Statistik og et sammenhængende Billede for Finansudvalget, kan jeg ikke vide. Det er sikkert et Tegn paa, at der er et ufyldstgørende Samarbejde imellem Lovgivningsmagten paa den ene Side og Ministeriet paa den anden.

Jeg kunde nævne mange Eksempler, men det er ikke min Mening at ville gaa dybt i det første af de Punkter, jeg vil fremdrage, nemlig Forretningsgangen, jeg har kun villet paapege, at Kontorvisdommen sidder til Bords i dette Ministerium, og det saa udpræget og overdrevent, som det viste sig ved den nævnte Skrivelse om den gamle Kvinde. Det er en Kontorvisdom, som man dog vistnok i nogen Maade burde se at hæve. Jeg kan ikke nægte mig Fornøjelsen af at sige en ond Bemærkning, som ikke er min. Det skete mig en Gang, at jeg i et andet Ministerium skulde have en Oplysning, jeg spurgte den paagældende Kontorchef, hvor længe det vilde vare, inden jeg kunde faa Svar. „Ja, den skal jo til Erklæring“ — det var hos det daværende Kirke- og Undervisningsministerium. Nu maa jeg sige, at efter min Erfaring begynder jeg at forstaa, at Ministeriet bruger sædvanlig en Maanedes Tid om at svare. Jeg tror ikke, det er nær saa slemt, som man tænker sig; det er vist næsten uundgaaeligt, men Manden, som jeg spurgte, svarede i en udpræget haanlig Tone: De maa huske, at jeg skal have Svar fra dette Frederik den Sjettes Ministerium, saa jeg kan ikke love Dem noget! Det er længe siden, dette blev sagt til mig, og jeg tror, at det er noget, den nuværende Undervisningsminister ikke behøver at tage sig af, men det er karakteristisk og viser, at man selv i den røde Bygning er klar over, at dette Ministerium